

OBRÁZKOVÉ ČÍTANIE



PSICEK TOM

A AKO TO ZAČALO



 Pierot



PSÍČEK TOM
A AKO TO ZAČALO

TEXT Petr Šulc

ILUSTRÁCIE Vendula Hegerová

Psovi Tomášovi k jeho 13. narozeninám.

Petr



Vydalo ako svoju 584. publikáciu nakladateľstvo Pierot, spol. s r. o.

Objednávky vybavujeme na adrese:

Štefánikova 29, 150 00 Praha 5, Česká republika

Tel./fax: 00420/257 328 476 (78)

www.pierot.biz

f Nakladatelstvi.Pierot

E-mail: pierot@pierot.biz

Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Pierot, spol . s r. o.

© Pierot copyright agency

Text: © Petr Šulc




Ilustrácie: © Vendula Hegerová




Jazykové korektúry: Aedit, s. r. o.

ISBN: 978-80-7353-512-4

HORÁREŇ












Som . Volám sa Adalbert Ambróz Hohenlohe z Viklanov, Švejdolíc a Frybolíc. Áno, nemýlite sa. Je to pravé šľachtické meno s rodo-kmeňom takým dlhým, že sa ani nezmestí do zeleného preukazu, ktorý so mnou noví majitelia dostali. Je také dlhé, že si ho nepamätala ani moja mamička Asta. A tá si pamätala všetko! Teda – skoro všetko. Čo som kedy vyviedol a nemal urobiť alebo neurobil a urobiť mal. Takže ani mamička si nepamätala, že sa volám Adalbert Ambróz Hohenlohe z Viklanov, Švejdolíc a Frybolíc. Volala ma jednoducho Zlatíčko alebo Šmudlík a keď mala náladu ako , nehovorila nič a len ma škrabkala na . To sa mi páčilo najviac.




Ja i mojich šesť súrodencov sme sa narodili v  uprostred hlbokých   a veľmi sa nám tam páčilo.

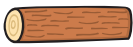


„To už hej, u nás je vzduch,“ hovorieval pán .

To som síce dvakrát nechápal, ale voňalo to tu. Nemusel som ani zdvihnúť  z brlôžka, aby som cítil pani , ktorá hopkala po čistinke, alebo divé , ktoré prišlo večer vyhrabávať zo záhradky .

Keď som podrástol, rozhodli sa ma predať. Potupa. Len si predstavte, že by sa vás rozhodli niekomu šupnúť do  ako nejakú  a predať. Ani neviem, aký som bol vtedy veľký. Určite som bol menší než  pri , na ktorej horár sedával, keď si obúval .

Začalo k nám chodiť veľa ľudí. Divne sa šklabili a mľaskali na mňa. Niektorí na mňa dokonca aj zaštekali. Pozerali sa mi na , akoby som ich vo svojom veku mohol zabudnúť v . Čo som vari  horárová?

Tlieskali na mňa, či nie som hluchý ako . Rozhodol som sa robiť hlupáka. Na nič som nereagoval.

Tlieskali na mňa...



A ja nič. Prihovárali sa mi... Ja nič.

Hádzali






Ja akoby som nič nevidel.






A tak som zostal u horárov zo všetkých šte-
niat až úplne posledný. Nikto ma nechcel. Hlu-
chý  je vraj nanič. Aj keď ja hluchý predsa
nie som. Len sa mi nechcelo reagovať na každú
hlúposť, ktorú si vymysleli. Napríklad ten pán
v koženej . Zatlieskal a čakal, čo bude.

A nebolo nič. Nenechám sa predsa rušiť.

Potom mi hodili  priamo na ňufák a čakali,
že sa zľaknem alebo po ňom chňapnem.






A ja nič. Radšej som pozoroval  našej
Micky, ako sa hrali s , a premýšľal, či sa tiež
trochu nezamotám do bavlniek.



Ale nesmel som.

Musel som sa nechať ťahať za , ,
. Nakoniec väčšinou usúdili, že som príliš
veľký ťulpas, a odišli.

Bol som rád. Dúfal som, že už budem mať od
tých divných ľudí a ich hlúpych kúskov konečne
pokoj. Ale nemal som.

NAKONIEC MA PREKABÁTILI

Raz navečer – už som bol v  a chystal sa do brlôžka – pred  zastavilo veľké . Vystúpil pán, vyhupla  a rovno do .

Zase som sa tváril, že som . Nič som nepočul, nič nevidel. Ale potom ma predsa len dostali. Pánovi napadla finta. Budem aj naďalej hluchý a slepý, keď okolo mňa presviští  ?

A už letela. Ružovučká, voňavá. To sa nedalo vydržať. Svišťala niekam za môj chrbát, ale ja som tušil, že tam niekde je. Bleskurýchlo som sa otočil a...

CHŇAP!



Bola moja. Nádhera. Až potom som si všimol pá-
nov prefíkaný 😊 a všetko mi došlo. Nachy-
tali ma. Skočil som im na lep. Pardon, na 🍌.



„Tak vidíte, pán 🧑, že mu nič nie je. Bude to
pekne prešibaný 🐕. Vezmem si ho.“




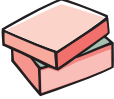

Ukázal na mňa významne 🍌 a ja som cítil, že
by som bol najradšej menší a ešte menší, až by
ma nebolo vôbec vidno.

Potom odišli a ja som dúfal, že tým sa ich pytačky
skončili. Kruto som sa mýlil.




ČO SOM KOMU UROBIL?

O chvíľu boli späť s nejakou . Oni to myslia vážne! Zhrozil som sa. Som predaný a ešte ma strčia do krabice ktovie z čoho. Síce do nej spravili . Asi aby som mal dosť vzduchu. Na vyhliadku určite nemysleli.

Nikto, naozaj nikto sa nestaral, z čoho tá škatuľa je. Čo TO necítite? Páchne tak strašne, že by ma nespasili ani diery ako . Potreboval by som  alebo plynovú . Dievčatko  položilo na .

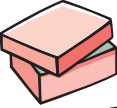

„Emka, tam ju nedávaj. Ondrej v nej mal ...“




Už je mi to jasné. Neumývajú si . Štekol som na protest: „**HAV!**“

 ma však nevnímal. Stál obďaleč a usmieval sa. „Veď som bol dobrý!?“ zakňučal som, čo mi sily stačili. Vyšlo zo mňa však iba zúfale:

„**KNÍÍÍÍK.**“



„Ocko, on sa už k nám teší,“ zajasala .

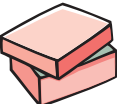
Je fakt strelená. Ako by som sa mohol tešiť do smradľavej  a na cestu ktovie kam? Vari neviete, že mi v  býva zle?!

Teda nie že by som azda niekedy niekam cestoval, ale stačí sa na tú plechovú  pozrieť a je jasné, že sa mi v nej páčiť nebude. Kam mi chcete dať  s ? A s papaním? Čo brlôžtek? Chrlil som rozčúlene.

Lenže miestnosťou sa ozývalo len:

„Hav, hav, hav.“

Nikto si nevie predstaviť, ako Ondrejove  smrdia. V živote som niečo také nečuchal. A keď to vravím JA, trojmesačné , tak tomu môžete veriť. Na betón!

Tak do tejto  ma zavreli.

Keď ma niesli do , bol som v šoku.

Ani som sa nepohol. Dlho som to ale nevydržal.